

Lovbekendtgørelse 2011-11-03 nr. 1048 om offentlige veje

(*)

Fremtidige lovændringer: L 2012-06-18 nr. 613

Kap. 1. Vejenes inddeling og vejmyndighederne(1)

§ 1. Ved offentlige veje forstås i denne lov veje, gader, broer og pladser, der er åbne for almindelig færdsel, og som administreres af stat eller kommune i henhold til denne lov.(2)(3)

Stk. 2. De offentlige veje inddeles i hovedlandeveje og kommuneveje.(4)

Vejmyndigheder

§ 2. Transportministeren er øverste forvaltningsmyndighed for hovedlandevejene og udøver i øvrigt de beføjelser, der er tillagt ministeren ved denne lov.

Stk. 2. Transportministeren kan bemyndige Vejdirektoratet eller en anden under Transportministeriet oprettet styrelse til at udøve de beføjelser, der i denne lov er tillagt transportministeren.(5)

Stk. 3. Transportministeren kan fastsætte regler om adgangen til at påklage afgørelser, der er truffet i henhold til bemyndigelse efter stk. 2, herunder at afgørelserne ikke skal kunne indbringes for transportministeren.(6)

Stk. 4. Administrationen af hovedlandevejene henlægges til et vejdirektorat under Transportministeriet. De nærmere regler for Vejdirektoratets virksomhed fastsættes af transportministeren.(7)

Stk. 5. Kommunalbestyrelserne er forvaltningsmyndighed for kommunevejene.

Stk. 6. Ved vejbestyrelse forstås i denne lov de i stk. 4 og 5 nævnte myndigheder.

§ 3. (Ophævet).(8)

Klager

§ 4. Kommunalbestyrelsernes afgørelser efter denne lov kan påklages til transportministeren, for så vidt angår retlige spørgsmål, jf. dog stk. 2.(9)(10)

Stk. 2. Vejbestyrelsernes afgørelser efter § 49 og vejbestyrelseres tilstandsrapporter efter § 90, stk. 11, kan påklages til transportministeren.(11)

Stk. 3. (12) Klagefristen er 4 uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende. For beslutning, hvorom der er udfærdiget offentlig kundgørelse, regnes klagefristen fra offentliggørelsen. Når der er særlig grund dertil, kan klagemyndigheden dog efter forud indhentet erklæring fra vejbestyrelsen se bort fra overskridelse af klagefristen.

Stk. 4. Afgørelser, som kan påklages, skal indeholde oplysning om, til hvilken myndighed klage kan ske, og om fristen for indgivelse af klage.(13)

Stk. 5. Klage over en beslutning fritager ikke klageren for at efterkomme denne. Klagemyndigheden kan dog bestemme, at klagen skal have opsættende virkning.

Stk. 6. Afgørelser, der kan påklages efter stk. 1, kan ikke indbringes for domstolene, før denne klageadgang er udnyttet. Søgsmål skal være anlagt inden 6 måneder efter at klagemyndighedens afgørelse er meddelt.(14)

Tvistigheder

§ 5. (15) Tvister mellem kommunale vejbestyrelser indbyrdes om vejvæsenet afgøres af transportministeren.

Stk. 2. (16) Tvister mellem en vejbestyrelse og et forsyningsselskab om ledninger i og over vejareal, jf. §§ 101 og 106, afgøres af transportministeren.

Normer mv.

§ 6. Transportministeren kan fastsætte almindelige regler og normer for anlæg, vedligeholdelse og drift af de offentlige veje, herunder for vejenes forhold til omgivelserne, for entreprisbetingelser og for sådanne forhold, som i øvrigt er af betydning for vejnettets ensartethed og trafikikkerhed.(17)

Stk. 2. Transportministeren kan fastsætte retningslinjer for fordeling af udgifter til vejforanstaltninger i kryds mellem veje under forskellig vejbestyrelse.(18)

Stk. 3. Transportministeren kan fastsætte bestemmelser om anvendelse af telematik i vejsektoren samt bestemmelser om indsamling og formidling af oplysninger til trafikanterne af betydning for trafikikkerheden og trafikafviklingen.(19)

§ 6a. Transportministeren kan fastsætte regler om betaling for etablering, administration og drift af vejvisning til virksomheder.(20)

Stk. 2. Hvis den i stk. 1 nævnte betaling ikke erlægges rettidigt, tillægges renter i overensstemmelse med renteloven. Endvidere kan transportministeren fastsætte regler om betaling for erindrings skrivelser vedrørende de nævnte betalinger.

Stk. 3. Hvis betalingen efter flere erindrings skrivelser ikke erlægges, kan vejbestyrelsen uden yderligere varsel fratage virksomheden retten til vejvisning og nedtage vejvisningen.

Vejsektoropgaver i øvrigt

§ 7. (21) Transportministeren er ansvarlig for en sammenfattende vej- og trafikplanlægning og for, at der foretages de undersøgelser, som er nødvendige herfor.

Stk. 2. Transportministeren kan lade iværksætte tekniske, økonomiske og statistiske undersøgelser, som er af betydning for planlægning, anlæg(22) og vedligeholdelse af hovedlandevejene eller for vejvæsenet som helhed, samt fastsætte regler for kommunalbestyrelseres medvirken ved tilvejebringelse af det nødvendige data- og planlægningsgrundlag.

Stk. 3. Transportministeren kan oprette databaser, der indeholder oplysninger om det offentlige vejnet. Transportministeren fastsætter nærmere retningslinjer for databasernes indhold og om vejbestyrelsernes indberetning af oplysninger om det offentlige vejnet.

Vejregister

§ 8. Vejbestyrelserne udarbejder fortegnelser over samtlige offentlige veje under deres bestyrelse.

Stk. 2. Ministeren fastsætter almindelige retningslinjer for udarbejdelse og offentliggørelse af vejfortegnelserne.(23)

§ 9. (Ophævet).

portministeren hjemmel til at fastsætte administrative regler til gennemførelse af internationale konventioner og EU-regler på vejområdet.

L 2008 1336: FT 2008-09 (lovforslag 21). Ændrede § 112. Sammen med den samtidig vedtagne L 2008 1333 om inddrivelse af gæld til det offentlige udgør loven sidste led i en række forenklinger af inddrivelsesreglerne, som herefter er yderligere harmoniseret og samlet i én lov. Med loven er kildeskattelovens regler om lønindeholdelse, udpantningslovens og særlovenes regler om udpanning og opkrævningslovens regler om eftergivelse ophævet, idet tilsvarende regler er samlet i L 2008 1333.

L 2008 1407: FT 2008-09 448, A 650, 657, B 213 (lovforslag 25). Ændrede § 84, § 86 og § 87. Loven ophæver vedrørende jernbaneanlægsbestemmelsen om, at det er vejbestyrelsen eller vejmyndigheden, der udarbejder forslag om sikkerhedsforanstaltninger, som skal godkendes af transportministeren. I stedet giver loven transportministeren en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om godkendelsen.

L 2010 553: FT 2009-10 (lovforslag 170). Ændrede § 86, stk. 1. Ikrafttræden 2010-07-01.

Konsekvensændring som følge af, at Jernbaneklagenævnet afløses af Jernbanenævnet.

L 2010 1537: FT 2010-11 (lovforslag 48). Lov om private fællesveje er ny og ophæver med virkning fra 2012-01-01 den tidligere privatvejslov, jf. lbkg 2008 433. Loven har til formål at forenkle og tydeliggøre lovgivningen og gennemføre administrative lettelser. Loven indeholder i § 105 de konsekvensændringer af lov om offentlige veje, der følger af den nye privatvejslov. Nogle ændringer (§ 4, stk. 2, og § 90, stk. 7-12) er trådt i kraft dagen efter bekendtgørelsen i Lovtidende, jf. § 101, stk. 1 og 3; de øvrige (§ 23, stk. 2, og § 90, stk. 5 og 13) træder i kraft 2012-01-01. Med de ændrede og nye bestemmelser indføres en række procedureregler i forbindelse med kommunernes behandling af sager om nedklassificering af offentlige veje til private. Disse procedureregler indebærer, at offentlige veje tidligst kan nedklassificeres 4 år efter offentliggørelse af en påtænkt beslutning herom, at der skal udfærdiges tilstandsrapporter til dokumentation for, at nedklassificerede veje er i god og forsvarlig stand i forhold til den fremtidige brug af vejene, og at grundejerne, der får forpligtelsen til at vedligeholde nedklassificerede veje, får mulighed for at påklage kommunernes tilstandsvurderinger. Baggrunden for disse regler er først og fremmest et ønske om at sikre, at veje, som kommunerne nedklassificerer fra offentlige til private fællesveje, er i god og forsvarlig stand i forhold til den fremtidige brug af vejen, således at grundejerne ikke umiddelbart efter nedklassificeringen risikerer at blive mødt med et krav om istandsættelse. Efter de tidligere regler kunne de vedligeholdelsespligtige grundejerne ikke kræve, at en vej havde en bestemt stand ved nedklassificering til privat fællesvej. Dette har givet anledning til kritik fra grundejerne samt forlydender om, at veje, der nedklassificeres, er i dårlig stand. En vejs stand ved nedklassificering fra offentlig vej til privat har afgørende betydning for størrelsen af de udgifter, som grundejerne vil få til istandsættelse og vedligeholdelse af vejen.

L 2011 379: FT 2010-11 (lovforslag 120). Indsatte § 103 a og § 103 b, samt ændrede § 113, stk. 1, nr. 1. Ikrafttræden 2011-05-04.

Opstillingsberettigede partier og kandidater får ret til at ophænge valgplakater på offentlige veje uden at skulle søge om forudgående tilladelse til ophængning af valgplakater - undtagen i situationer, hvor det ud fra en trafikikkerhedsmæssig betragtning anses for betænkeligt at tillade plakaterne ophængt.

Administrative forskrifter:

I cirk 1985 132 findes en samlet fremstilling af lovens regler og fortolkningen af disse, jf. nærmere nedenfor ved noter til de enkelte bestemmelser. Se endvidere bkg 2006 784 om vejafmærkning og bkg 2006 783 om anvendelse af vejafmærkning samt bkg 2008 243 om servicevejvisning på almindelige veje. En række beføjelser er ved bkg 2011 1285 delegeret til Vejdirektoratet.

Litteratur:

E. A. Abitz: Vejenes Retsforhold, 1950; **samme:** Dansk Miljøret 1978 IV 190 228, **samme:** Vejlovene med kommentarer 1981 (forkortet til **Vejlovene**).
W. E. von Eyben: Miljørettens Grundbog (1986).

Bet 1955 117 afgivet af Vejlovsudvalget af 1951 med forslag til de offentlige vejenes bestyrelse. Kbh. 1955. **F. Boas:** Vejbestyrelsesloven med kommentarer 1962, (forkortet til **Boas I**); **samme:** Tillæg hertil, jf. lbkg 1964 342, (forkortet til **Boas II**). **Orla Friis Jensen:** Taktsationskendelser i ekspropriationssager 1-3 (**Tk I-III**). **E. M. Basse m.fl.:** Hovedregister til Kendelser om Fast Ejendom (forkortet til **KFE**) 1975-89 (1992). **H. Wulff:** Landboret, 1992, kap. 21. **Håndbogen i Vejlovgivning**, Vejdadministration mv. I-IV, **GadJura Lovservice**, løbende udgave efter løbessystem, bd. I-IV.

(1) Lovens administrative system bygger på en kombineret statslig og kommunal bestyrelse af vejene. De offentlige veje opdeles i to klasser efter deres betydning. Hovedlandevejene, der forudsættes at have landstrafikal betydning, henhører principielt under statens administration, således at transport- og energiministeren har den øverste forvaltningsmyndighed, medens den almindelige administration af disse veje udøves af Vejdirektoratet. Når der tales om vejbestyrelsen, sigtes derfor for hovedlandevejenes vedkommende til vejdirektoratet. Kommunevejene administreres af kommunalbestyrelserne, der hver for sig er vejbestyrelse for de veje, der hører under deres administrationsområde. Som udgangspunkt administreres vejene selvstændigt af vedkommende vejbestyrelse, uden at der udøves noget specielt overordnet tilsyn fra statens side med kommunernes administration. Det er derimod i loven forudsat, at de kommunale vejvæsener kan bistå staten ved at udføre en række funktioner vedrørende anlæg og drift af hovedlandevejene. Da alle vejbestyrelser i princippet er ligestillede, er det nødvendigt, at der er regler ikke alene for indbyrdes forhandling mellem disse, men også for løsning af konflikter mellem dem. Det er også nødvendigt at etablere et samarbejde mellem dem for at kunne koordinere de forskellige klasser af vejnet og sikre, at investeringerne inden for vejsektoren sker på samfundsmæssig forsvarlig måde. Der er derfor for så vidt angår retlige spørgsmål mulighed for at klage til transport- og energiministeren over kommunalbestyrelsernes afgørelser, lovens § 4, og tvistigheder mellem vejbestyrelser afgøres ligeledes af transport- og energiministeren, lovens § 5.

Også i økonomisk henseende er det forudsat, at vejbestyrelserne hver for sig bærer ansvaret for de veje, der hører under deres administration; men der er dog i lovens § 11 hjemmel til, at ministeren i særlige tilfælde og med særlig bevilling på finansloven yder bidrag til kommunale vejformål. Der er dernæst i lovens kap. 7 hjemmel til, at statskassen kan afholde udgifter til anlæg af viadukter og etablering af lyssignaler mv. til sikring af færdslen ved krydsninger mellem jernbane og vej. I vejbidragsloven er der hjemmel til i et vist omfang at afkræve de tilgrænsende grundejerne bidrag til anlæg og udbygning af de offentlige veje, og i vejlovens § 70, stk. 3, § 71, stk. 6, og § 104, stk. 3, mulighed for at betinge visse tilladelser iht. loven af, at visse foranstaltninger betales af vedkommende grundejer.

(2) Jf. ligegyldende definitioner i § 1 i vejbidragsloven, § 1 i lov om private fællesveje og § 1 i lov om vintervedligeholdelse og renholdelse af veje. Skr 1995-08-14 indeholder vejledende oplysninger om, hvorledes det afgøres, om en vej er »offentlig vej« eller »privat fællesvej«, jf. skr 1998-07-29. Se i øvrigt Miljøret IV 192 ff.

(3) Færdselslovens område er derimod færdsel på vej, som benyttes til almindelig færdsel af en eller flere færdselsarter, se denne lovs § 1 med noter og § 2, nr. 26, hvor også udtrykket vej defineres på en særlig måde. Forskellen viser sig også derved, at vejlovens bestemmelser omfatter rabatter, grøfter, ramper, vejskrånninger samt arealer, der er udlagt til beplantning, snebælter, snevolde og opstilling af sneskærme, for så vidt disse arealer ikke særligt er henlagt under de tilstødende ejendomme. Og medens stier i færdselsloven omfattes af definitionen i § 2, nr. 26, falder de i vejloven ikke ind under udtrykket vej, medmindre de må anses for en del af vejens areal såsom cykelstier, ridestier eller fortove, der anlægges i forbindelse med offentlige veje, se lovens § 96, se i øvrigt Miljøret IV 211 og **Hans Henrik Vagner:** Færdselsansvar 2004 23 ff. Om private stier, se privatvejsloven § 5.

(4) Det angives ikke, hvilke synspunkter der skal lægges til grund ved denne opdeling. Uden for byerne omfatter hovedvejsnettet de veje, der indgår i erhvervslivets transportkorridorer, veje, der trafikalt og funktionelt hænger sammen med det internationale vejnet, samt andre vejstrækninger af væsentlig